

bodo tukaj. Potem bomo šli pa na otok k Mariji. Tam bomo molili in pa zvonili, zvonili! Za koga bo pač prosila med zvonjenjem? Saj ravno premišljuje, da bi na nikogar ne pozabila. Ata, mama, bratje, sestre, botra, stric... in še za koga: Za gospico učiteljico, gospoda kateheta, za součenke, šolskega slugo? No — bomo že videli...

Ata so prišli. Zdaj pa naprej! Kako je to prijetno!

Stanko, kaj pa ti? Poglejte ga! Nič več se ne boji. Saj so ata v čolnu.

Elica pa še vedno premišljuje, ali bo molila tudi za šolskega slugo. Osoren je res včasih in hudo kosmat v lice, pa človek kakor drugi.

Snežniška:

Francika.

Danes so odnesli Franciko na njivo božjo, posejano z grobovi. Težko mi je bilo. Še enkrat bi bila rada pogledala v tiste nedolžne, temne oči Francikine, še enkrat bi bila rada pogladila nje plavolase kodre — pa šele tedaj, ko so jo nesli skozi vas, sem zvedela, da v mali, beli krsti počiva moja ljubljenska Francika.

Nedavno tega sem šla iz šole. Bilo je poldne. Na poti v bližnjo žago sem srečala Franciko, tedaj še zdravo in rdečo, pa njeno prijateljico Angelico in majčkeno sestrico Pepico. Bile so še precej daleč od mene, vendar so me že uzrle. Ustavile so se in večji dve sta poučevali malo Pepico, kako naj me

pozdravi. Ko sem se jim približala, so me res vsi trije metuljčki junaško pozdravili: »Dober večer!« Morala sem se jim nasmejati, kajti mislile so, da so pozdrav prav dobro izbrale. Rastolmačila sem jim, da sedaj ni »Dober večer«, ampak »Dober dan«. Pa oči vseh treh junakinj so me potem nekam boječe pogledovale, zato sem hitro vprašala Franciko, ki je bila največja, kam gre slavna družbica? Odgovoré mi, da atku naproti, ki je šel v bližnjo žago. Kar naenkrat je pa mala Pepica silno zajokala. Francika in Angelica mi z žalostjo v očkih pripovedujeta, da imajo tam na žagi strašno velikega purmana, ki se posebno rad repenči nad otroki. Pred tem da ima tudi mala Pepica tak strah.

Francika potolaži Pepico kot dobra, skrbna mamica. Ker pa vsa tolažba ni nič pomagala, je zbrala Francika vse moči svojih štirih let in vzela dveletno Pepico v naročje. V Francikinem naročju se je čutila sestra varno in pri tem pa ni nič mislila na ubogo, majčkeno »mamico«, kako je sopihala pod njeno težo.

Radovedna sem bila, kaj store te tri junakinje, ko pridejo do purmana. Francika se je še vedno potila pod Pepičino težo, in opazila sem, da so toliko bolj zaostajale, kolikor bliže so bile purmanu. — Purman je pa že ugledal deklíce. Ponosno je našopiril svoje perje in korakal dostojanstveno proti trojici. Tedaj so pa zajokale vse tri in se spustile v beg. K sreči se je purman premislil in se vrnil; gotovo so ga bolela ušesa od víka in krika, ki ga je gnala mala trojica.

Ko je prišel do deklic atek, so mu solznih oči pripovedovale o hudobnem purmanu na žagi.

Nehote sem se spomnila tega dogodka, ko so

nesli pogrebci ljubko Franciko skozi njeno rojstno vasico pod belim Snežnikom, tja na vrt božji.

Tvoji očki, Francika, zdaj že gledajo nebeško Detece, in tvoja usteca izgovarjajo njegovo sveto ime, in med nebeškimi krilatci rajaš ti, mali angelček.

Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Čebele in enodnevnice.

Nekaj čebel je stalo na straži pri panjevem žrelu, postavljenem nad mlinskim potokom, in opazovalo enodnevnice, ki so se ravno kupoma rojevale iz ličink in lezle na breg. Veselo so potem švigale v zrak.

Ves božji dan so veselo brnele. Venomer so se podile, poigravale se v solncu in krožile za zabavo; na jed in pijačo niti mislile niso — dokler niso mahoma pri solnčnem zapadu onemogle popadale na tla in poginile.

»Uboge stvarce!« jih je pomilovala ena izmed čebel-stražnic v somraku, ki je bilo že vse polno mrtvih po tleh, prav kakor nastlano.

»Revice — samo en dan je trajalo njih življenje!«

»Revice, revice!« je nato pripomnila druga čebela. »Toda ne toliko radi tega, ker je njih življenje tako kratko, ampak veliko bolj zato, ker je bilo nekoristno, zapravljeno v sami zabavi in puhlem veselju.«

